వసంతానికి పునర్జన్మ

'కావలిసింది దొరకదు, దొరికింది మన కక్కర్లేదు! ఎవరు కోరిం దాళ్ల కిచ్చేయకూడదూ — మాయ దేవుఃడు!' అనుకుంటూ చిన్న నిట్టూర్పు విడిచాడు రావుడు.

చుట్ట ముట్టించి, మంచెమీద నడుం వాల్చాడు. పైనున్న తాటాకులు ఉండుండి వింతగా శబ్దం చేస్తున్నాయి. పెద్ద పెద్ద చాపలు భూమిమీద పరిచినట్టుగా ఉన్నాయి, కోసిన వరిచేలు. అంతటా వెన్నెల ఒలుకుతూంది.

'అబ్బ. . . కళ్ళులాగుం దీ ఎన్నెల!' రావుఃడు చుట్ట గట్టిగా పీలుస్తూ అనుకున్నాడు.

చలి విపరీతంగా ఉంది. దుప్పటే సవరించుకుని

-ఆకొండి వెంకటరత్నం

ముడుచుకుని పడుకున్నాడు అతను. వెన్నెట్లో? చూస్తున్నాడు. వెన్నెల అతని మనస్సులో విం కల్లోలాన్ని రేపుతూంది.

'కాంతం! నన్ను తినేస్తున్నావుగదంటే . . . వ

మీద నీ కెప్పుడు జాలి కలుగుద్దో. . .?' గుండెలను చేతితో రాసుకుంటూ బరువుగా ఊపిరి విడిచాడు.

ఎప్పుడో కొంప అంటుకున్నట్టు పక్కలు అదేపనిగా అరుస్తున్నాయి.

'కాంత వెంత అందంగా నవ్వుద్ది! నవ్వుతుండే దాని పెదాలమీద. . .అబ్బ!' తన్మయత్వంతో కళ్లు మూసుకున్నాడు. ఆ చలిలో అతని రక్తం వెచ్చగా పరుగులు పెడుతూంది!

'నీకు దయలేదు, కాంతం!' అనుకుంటూ చిన్నగా నిట్టూర్చాడు. దూరంగా గుడ్లగూబ అరిచింది.

'అవునని సెప్పదు. . . కాదనీ సెప్పదు. . . ఊరిస్తా ఉంది. . . సూపుల్తో కోస్తుంది. . . ఆ సూపుల్లో నే నంటే ఎం తాపేచ్చో...! మరి. . . ఆ ఊరింపెందుకో. . .? అబ్బ, కాంత వెంత అందగత్తె! సుబ్బులూ ఉంది...శశ, ఎందుకూ? మావాఁ, మావాఁ అంటా తయారు. . . ఎదవ. . . దేబిముకం. . .'

ఆరిపోయిన చుట్ట కసిగా అవతలకు విసరి, మరొకటి వెలిగించాడు.

'కాంతం . . . నువ్వు ఊఁ అంటే ఇట్టా ఈ ఎన్నెట్లో ఒంటిగా ఉండేవోణ్ణా? నువ్వు నా గుండెలు పిండేస్తున్నావే. ఏ ఎంపు సూసినా నువ్వే కాపడతావు!'

ఆమె ఆలోచనలతోనే రావుఁడి హృదయం మూలుగుతూంది. మంచెమీద అటూ ఇటూ పొర్లుతున్నాడు. నిద్రాదేవి అతన్ని కరుణించడం లేదు.

పెద్దగట్టుకి వెనకాల, నేరేడుచెట్టు నీడల్లో ఏదో అలికిడయింది. అయినా, అతనికి వెళ్ళి చూడాలనిపించ లేదు. కాంతమే అతని ఆలోచన. అతని గుండెలు బరువెక్కాయి. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు.

ఎక్కడనుంచో ఒక కోడి గట్టిగా కూసింది.

రావుఁడు మంచె దిగాడు. గట్టుమీద కూర్చుని మంట రగిల్చాడు. అతని యువక హృదయం లాగ ఎండుగడ్డి మండుతూంది.

భర్త మంచంమీద హాయిగా నిద్రిస్తున్న కాంతం, మళ్ళీ అతని మనస్సుని చుట్టుకుంది. మంటలోకి చూస్తూ అలాగే కూర్చుండిపోయాడు.

2

దిగాలుగా ఇంటికి వచ్చిన సుబ్బులికి అన్నం తినాలనిపించలేదు. గంప ఒక మూల దించి, నులక మంచంమీద వాలిపోయింది.

'నన్నెందుకు పుట్టించావు, బగమంతుడా? సుకంలేని బతు కెందుకు? మావఁ నాకు దూరమైఁ పోతన్నాడు. ఎప్పుడూ సిరాకు, కోపవుఁ. ఎందుకో ఒకందుకు తిడతన్నాడు. సిన్న తప్పుంటే సాలు మింగేసేట్టు సూత్తన్నాడు. మావఁకి నే నంటే ఎందు కింత కోపం?'

ఇలాంటి ఆలోచనలతో మధ్యాహ్నం పొలంలో జరిగిన సంఘటన సుబ్బులి కళ్లలో మెదిలింది. ఆమె కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

* * *

"పోతాను! . . . మావాఁ, కూడు తినే య్యెళ్లి పోతాను."

"పో, పోయే ... ఎదవకూ డెట్టాగేటి తిండం? అంతా నువ్వే మింగు, ఎట్టా మింగుతావో నువ్వే మింగే."

"తప్పొచ్చింది, మావాఁ ... ఈపా లట్టాంటి పిరవాటు రానీను. కూడు దిను, మావాఁ! ... తినకపోతే పొద్దంతా ఎట్టా పనేస్తావ్? మావాఁ . . ."

"నువ్వు తిన్నగా కొంపకి పోకపోయావా తన్నుల్తింటా వీయాల. ఎల్లు, ఎల్లెహె" అంటూ విసురుగా అక్కడి నించి వెళ్లిపోయాడు రావుఁడు.

చిన్నబుచ్చుకున్న ముఖంతో వెనకనే నడిచింది సుబ్బులు. అతని చెయ్యి పట్టుకుని ఆపుచేసింది.

"మావాఁ. . . ఇయ్యాల నువ్వు కూడు దినకపోతే నన్ను సంపుకుదిన్నం తొట్టు." దీనంగా ప్రతిమాలింది.

రావుఁడు విసుగ్గా చెయ్యి విదిలించాడు.

"మావాఁ. . ."

"ఏటే ఎదవపోరు. . . గంట కాణ్ణించి సూత్తన్నా. . . ఆ కూ డెట్టా తిండం? పోతావా, పోవా?" రావుఁడి గదమాయింపుతో ఆమె బిక్కచచ్చి పోయింది. అయినా, పట్టు వదల్లేదు.

"మావాఁ. . . నన్ను సంపేసినా సరే ... కూడు దిను. . . లేపోతే నే నింటికి పోను."

"ఏటే, మొండి ఎదవా ... ఎట్టా పోవో నేనూ సూతా" అంటూ రావుఁడు బలంగా చెయ్యి విసిరాడు.

ఆ చెయ్యి సుబ్బులి చెంపను తాకింది.

వెంటనే ఆమె కళ్లు తిరిగాయి. కళ్లలో నీళ్లు నిండాయి. రాతిబొమ్మలా నిలబడిపోయింది సుబ్బులు.

ఎన్నడూ జరగని ఈ సంఘటనతో ఆమె హృదయం బాధతో మెలికలు తిరిగిపోయింది. అలా ఎంతసేపు ఉండిపోయిందో ఆమెకే తెలియదు.

సుబ్బులు తనను తాను సంబాళించుకునేసరికి, రావుఁడు దూరంగా మర్రి దగ్గర, వరికట్టులు కళ్లంమీద వేస్తూ కనిపించాడు.

ఆశ నిరాశ చేసుకుని, చేసేది లేక కాళ్ళీడ్చుకుంటూ సుబ్బులు ఇంటికి వచ్చింది.

* * *

సుబ్బులి పువ్వుల్లాంటి కళ్లు వర్షించాయి.

"మావఁ నన్నెంత పేమగా సూసుకునేవోడు! ఆ అబిమానవంతా ఇపు డేమై పోయిందో?. . . కూరలో కూసింత ఉప్పెక్కువైందని కూడు దింటం మానేసి, గిన్ని గిరాటేసి, చెంప పగలగొట్టాడు. నే నంటే మావఁ కెందు కింత కోపం?"

సుబ్బులికి బాధ, బాధతోపాటు కోపం రగులుతున్నాయి.

'శ. . . ఎదటోళ్ల బాద తెలీ దాడికి. ఆడి సుకం కోసవెన్ని పాట్లు పడతన్నా ఆడికి జాల్లేదు; దయ లేదు; పేమలేదు. ఆడి గొడవేదో ఆడిదే. నా అవుసర వాఁడికి లేదుగావాఁల్ను!. . . అస లా డెందు కిట్టా మారి పోతన్నాడు. . .?'

ఈ ప్రశ్నకు ఆమెవద్ద జవాబు లేదు. ఆలోచనల చెరువులో మునిగి తేలుతూంది ఆమె. బరువుగా, దీర్ఘంగా నిశ్వసిస్తూంది.

ఈ రోజున ఆమెకు ఎందుకో హఠాత్తుగా కిష్టయ్య గుర్తు వచ్చాడు. కిష్టయ్యను గురించిన ఆలోచనలతో ఆమె హృదయం కాస్త తేలికపడినట్టయింది.

'బా వెంత బావుంటాడు! ఎన్నలాటి మడిసి. ఆడితో నా మనువు జరిగుంటే ఇట్టా ఏడుస్తా ఉండేదాన్నా? స్చ. . . బావ పిరికోడు' అనుకుంటూ మరోసారి నిట్టూర్చింది.

వెంటనే ఆమె వీపుమీద బలంగా ఎవరో చరిచినట్టయింది.

> "'అయాల. . . సందకాడ. . . గురుతుందా? మీ ఇంటి కొచ్చా. నాకు పెళ్లి సేత్తారంట, బావా! నా కా మను విట్టం లేదు. మనిద్దరం ఎటేనా పోదాం. నన్ను తీసుకుపో. మన రెక్కలమీద బతుకుదాం. కూలిపనేకపోతే అడుక్కు తిందాం. సుకంగా ఉందాం. నాకీ పాడుపెళ్లి మాత్రం వద్దు!' అంటూ నీ కాలమీద పడి ఏడిశాను. . . అయాలేం జేశావు?"

'బావా? ఎవరు బావ? ఆడికీ, నాకూ ఏటి సంబంధం? ఆడికోసం నే నెందుకిట్టా పలవరిస్తున్నాను? ఆడికీ, నాకూ ఏ నాడో పెళ్లిపోయింది!. . . శ. . . ఎదవ మనసు' అనుకుంటూ తనను తాను నిందించుకుంది; సంబాళించుకుంది.

'ఏదో కోపవొచ్చి తిడితే మాత్తరం, మావఁ దేవుఁడు కాదూ? నా మావ లాటోళ్లు పెపంచం మీద లేరు.' ఈ ఊహ ఆమెకు ఎంతో తృప్తిగా కనిపించింది.

'మావఁ సేలో పనెట్టా సేత్తన్నాడో ఏవోఁ. . . ఒక్క ముద్దకూడా అంటుకోలేదు. కొంపకి రాగానే మల్లా కూర సేసైనా పట్టుకెల్లాను గాదు. . . ఎదవ మతి. . . పాడు ఆలోశనల్తో పొద్దు కుంకిపోయింది.' కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ మంచంమీద నుంచి లేచింది. గుడిసెలో దీపం వెలిగించింది.

3

వెనకనించి పరిచయమైన గొంతు విని సుబ్బులు ఆశ్చర్యపడింది. తిరిగి చూసింది. చేతిలో నిండు సంచీతో కిష్టయ్య నవ్వుతూ కనిపించాడు.

"బావా! ?"

"బావున్నావా, సుబ్బులూ?"

"ఆఁ. ఎప్పుడొచ్చావు, బావా?" ఆశ్చర్యంలోనించి తేరుకుంటూ అడిగింది సుబ్బులు.

"ఇదేనే రాడం. పెద్దాపురం ఎడతా, నిన్నూసి పోదావనిట్టా వొచ్చా."

చాలా కాలం తరవాత అతన్ని చూడడంవల్ల సుబ్బులికి ఎంతో ఆనందంగా ఉంది. త్వరగా తలుపులు తెరిచి, "రా, బావా!" అంటూ ఆహ్వానించింది.

ఇద్దరూ లోనికి నడిచారు. కిష్టయ్య ఓసారి ఇల్లంతా పరకాయించి, ఎందుకో పెదవులు విరిచాడు. ఈ విషయం సుబ్బులు గమనించలేదు.

"కూకో, బావా!" అంటూ మంచం చూపించింది.

కిష్టయ్య కూర్చోలేదు. ఆమెను రెప్పవెయ్యకుండా చూస్తున్నాడు. ఆమె ఆ చూపులను తట్టుకోలేనట్టుగా తల వాల్చుకుంది.

"కూకో" అంది.

"మీ ఆయ నేడే, సుబ్బులూ?" తన్మయత్వంలో నించి తేరుకుని కూర్చుంటూ అడిగాడు కిష్టయ్య.

"సేలోం చింకా రాలేదు. సరేగాని, ఏటోసేపెళ్ళికే ళాన్నాళ్లక్కల్సుకున్నాం. అంతా బావున్నారా?"

"ఆఁ. బాగో నా కెవరున్నార్లే యే, నే నొంటిగాణ్ణిగా, దెయ్యంలా" అంటూ నవ్వేశాడు.

"మరి మా అప్ప సంగతేటి?"

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక

మాకు పంపే వ్యాసాలు, కథలు, చిత్రాలు వగైరాలతోపాటు తగినన్ని స్టాంపులు అంటించి, తమ అడ్రసు వ్రాసిన కవరు పంపాలి. అలాంటప్పుడే ప్రచురించలేనివాటిని వెనక్కు పంపడం జరుగుతుంది.

ఆమోదించినవాటి విషయం వారికి తెలియపరుస్తాము.

స్టాంపులతోడి కవర్లు పంపకుండా తర్వాత వాటి విషయమై ఉత్తరాలు వ్రాస్తే ప్రయోజనంలేదు. —ఎడిటర్

మా డీలర్లకు వాడకందార్లకు ఎల్లరకు
మా హృదయపూర్వక దీపావళి శుభాకాంక్షలు
ఇప్పుడు కోమర్ సరికొత్త డిజైన్లలో లభిస్తున్నది

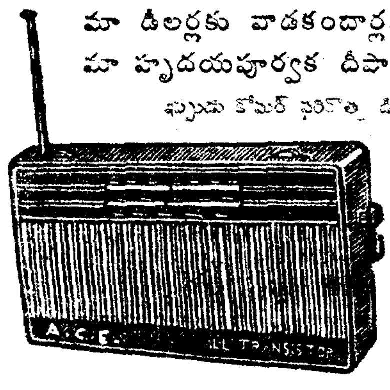

ఈ దీపావళిని
Comer
కోమర్
తో ఆనందించండి
3 బాండ్ల ట్రాన్సిస్టర్ - పోర్టబుల్
(ఎక్సయిజు ఉచితం)
మీ ఆర్డర్లను మీ సమీపవు డీలరువద్ద బుక్‌చేసుకోనండి
ఆంధ్రప్రదేశ్‌కు సోల్ డిస్ట్రిబ్యూటర్లు: చమన్ రేడియోస్
గౌలిగుడ చమన్, హైదరాబాద్ (ఆం.ప్ర.) ఫోన్: 46232
H.A.

"లేదు లేవే. ఆ మాట కేవలం చెయ్యకు. నా పెళ్లి చేసుకోవాలన్లేదు."

"అదేటి, బావా!"

"అంతేలేవే అది. ఆఁ . . మా ఆయన బాగా చూసుకుంటాడా చిన్నా?" అంటూ కిష్టయ్య మాట మార్చాడు.

ఈ ప్రశ్నతో సుబ్బులి మనసు, తనకు తెలియకుండానే దిగాలు పడింది. ఆమె నోటితో జవాబియ్యలేదు.

దీపం వెలిగించి గుండుకు తగిలించింది. ముంతతో మంచినీళ్లు తెచ్చి అతనికి ఇచ్చింది.

"మంచీలు తాగి కూకో. త్వరలో కూర వండి పెడతా, ఎప్పుడు తిన్నావో ఏటో?"

"సరేలే, కూటికేం తొందర! అన్నట్టు మరిచేపోయా, ఇదిగావే నీకు పూలు. . ." అంటూ కిష్టయ్య తన సంచీలోంచి ఒక అరిటాకు పొట్లం తీసి అందించాడు.

సుబ్బులు చిరునవ్వుతో అందుకుని క్రాపెట్టె మీద ఉంచింది.

* * *

సుబ్బులు వంట ప్రయత్నం చేస్తోంది.

ఆమె ప్రతి కదలికనూ పరికిస్తూ ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు కిష్టయ్య. ఆమె మనస్సుకూడా హాయిగా ఉంది. చిన్ననాటి స్నేహితురాళ్లని గురించి, వాళ్ల సంసారాలను గురించి ఆసక్తిగా ప్రశ్నిస్తోంది. అతను జవాబు లిస్తున్నాడు.

"సుబ్బూ! నువ్వప్పటికంటే ఇప్పుడే శానా అందంగున్నావు." కిష్టయ్య హఠాత్తుగా అన్నాడు.

ఎదురుచూడని ఈ మెప్పుదల ఆమె హృదయంలో సంచలనాన్ని కలిగించింది. ఏమనాలో తెలియలేదు.

"నిజమేనే! నా మాట ఉత్తది గాదు. మరిప్పుడే శానా బాగున్నావు" అంటూ వచ్చి ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాడు. అతని కనురెప్పలు వాలడం లేదు. దృష్టి ఆమె మీదనుంచి మారడం లేదు.

'నిజమేఁ?' మండుతున్న కట్టెలవంపు చూస్తూ తనలో తాను ప్రశ్నించుకుంది.

"నీ తోడు" అంటూ ఆమె తలమీద చెయ్యి వేశాడు కిష్టయ్య. అలాగే ఉంచాడు.

నెమ్మదిగా అతని చెయ్యి తొలగించింది సుబ్బులు.

'మరి. . . మావకి నే నంటే ఎందు కింత కోపం. . ?' సమాధానం లేని ఈ ప్రశ్న మన్సు ఆమె హృదయంలో మెదిలింది. చిన్నగా నిట్టూర్చింది.

అన్నం వార్పుకి వచ్చింది.

కిష్టయ్య గుండెలు కెరటాలు వేస్తున్నాయి.

మౌనంగా అన్నం వార్చి, మూత పెట్టింది సుబ్బులు. ఆమె నిశ్శబ్దంగా ఉంటే కిష్టయ్యకు తోచడం లేదు.

"సుబ్బూ, నువ్వు మారిపోయావు సుమా! మును పట్లా నవ్వుతూ మాట్లాడ్డం లేదు. ఏదో బాధ పడతన్నట్టున్నావు. ఏంటి కత?" అడిగాడు.

ఒకసారి అతని ముఖంలోకి చూసి తల దించుకుంది సుబ్బులు.

"నాతో చెప్పకూడదేటి! నే నేం పరాయోణ్ణా?" అనునయంగా అడిగాడు.

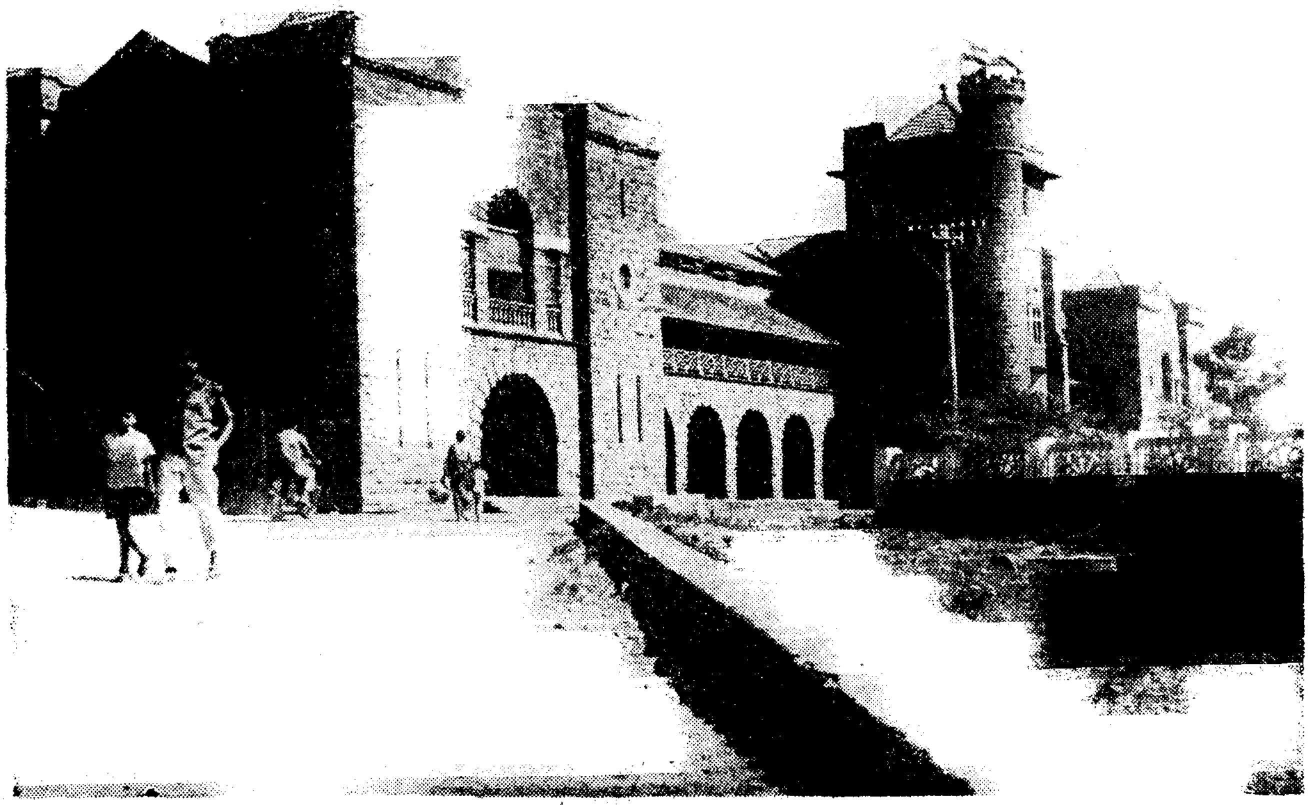

కోట

ఫోటో— ఐ. విఠల్‌రావు, (విశాఖపట్నం - 2)

"అబ్బే...లేదు...నా కేటయ్యా బాద?" ఆమె తడబడింది.

"ఏ ముకం సెప్పదనుకున్నావేటి? నీ దిగులుకి మూలవేటో సెప్పు" అంటూ లాలనగా అడిగాడు.

"ఏటీ లేదంటే ఇనిపించుకోవేం?" నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది సుబ్బులు.

"సూడు, సుబ్బూ! నువెంత దాసాలన్యూసినా నాకు తెలిసిపోయింది. మీ ఆయన బాగా సూట్టం లేదు గదూ నిన్ను? అసలు గొడవేటో నాతే సెప్పే, రాజీ సేసి పారేత్తాను."

అంత ఆదరంగా అతను అడుగుతూంటే, గుండెవిప్పి తన బాధంతా చెప్పుకోవాలనిపించింది సుబ్బులికి. కాని, చెప్పలేకపోతూంది.

"సెప్పవూ?" కిష్టయ్య రెట్టించాడు.

"కూడు సల్లారిపోతది. తరవాత్సెప్పుకుందాం, బోయినానికి లెగిసిరా" అంటూ ఆ ప్రస్తావన మార్చివేసింది ఆమె. కుటుంబాన్ని రచ్చ కెక్కించాలంటే ఆమె మనసు తిరగబడుతూంది.

"కూటికేం లేయే, పుణ్ణె రానీ."

"సేలోంచి ఏయేల కస్తాడో ఏవో? నువు రా, తినేసి కూకోవొచ్చు."

ఏదో ఆలోచనతో కిష్టయ్య మౌనం వహించాడు.

ముంతతో మంచినీళ్ళు పెట్టి, గిన్నెలో అన్నం వడ్డించింది సుబ్బులు. ఆకులో పచ్చడి వేసి పక్కనే పెట్టింది.

కిష్టయ్య కూర్చున్నాడు.

"ఇయ్యాల కూరేమి లేదు. పచ్చడీ, శారుమెతుకులే! నీకు నచ్చుద్దో లేదో. . ."

"అదేటి, సుబ్బూ! నువేది పెడితే అదే పంచిబచ్చప్పరవాన్నం" అంటూ కిష్టయ్య అన్నం కలుపుకోసాగాడు.

సుబ్బులు ఏదో ఆలోచిస్తూంది.

"సింతసిగురు పచ్చడి శానా బాగుందే." ఆత్రంగా అన్నం ముద్ద నములుతూ అన్నాడు కిష్టయ్య.

"లేదయ్యా." పరధ్యానంగా అంది ఆమె.

"అదిగాదే! పచ్చడి శానా బావుందంటున్నా."

"ఓ. . . అట్టాగా!" ఆలోచనల్లోనించి బయటకొరావాలనుకుంటూ అంది సుబ్బులు.

'మరి, ఈ పచ్చడినే గందా మద్దినేల కారం శానా ఎక్కువైందని మావఁ తిట్టిపోసి, నా ముకాన కొట్టాడు! శారునీల్లోసుకు లెగిశాడు!. . . నా మీద మావఁ కెందుకో అంత కోపం. . .' అనుకుంటూంది.

'రావుఁడెవ్వారం బాగున్నట్టు లేదు. దీన్ని సూత్తుంటే ఆడొరస తెలుస్తానే ఉంది. కొడతన్నాడుగూడా ఏవోఁ? ఎదవముండకొడుకు! మొగిలిపువ్వంటి కురదాన్నెట్టా సూసుకోవాలో తెలిస్తావదు. మోటు ఎదవ. . .' అనుకుంటూ అన్నం తినసాగాడు కిష్టయ్య.

ఒకసారి సుబ్బులి ముఖంలోకి చూశాడు. ఆమె ఏదో ఆలోచనలోనే ఉంది.

"యేటే! ఆలోసిత్తన్నావ్?"

"ఏటీ లేదయ్యా."

"రావుఁడి గురించేనా? ఏటి సేశాడే అసలు? నాతో సెప్పు?" లాలనగా, ప్రేమగా అడిగాడు.

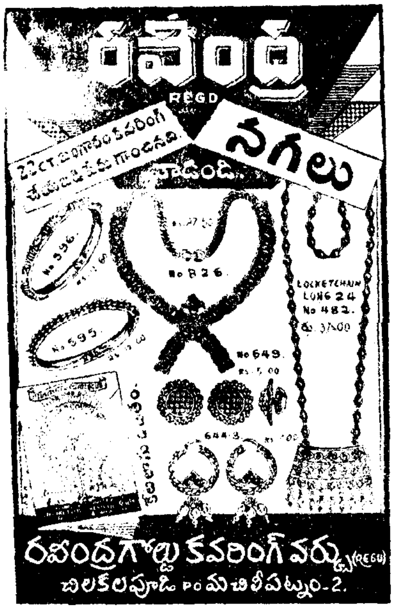

చలనచిత్ర రంగంలో
పేరెన్నికగన్న పత్రిక
స్క్రీన్

వాయిదాల మీద ట్రాన్సిస్టర్

ప్రపంచ ప్రసిద్ధమైన నేషనల్ టెలిక్సు 3 బాండ ఆలిల ప్రపంచ పోర్టబుల్ ట్రాన్సిస్టర్. రు. 285/- ఖరీదయినది నెలసరి రు. 10/- ల వాయిదాలమీద పొందండి. ప్రతి ఎత్తికు, ఉచితంగా పంపబడును. వ్రాయండి.

IMPEX INDIA (WAP)
P.B. 1045, Delhi-6.

యం. యస్. ఆర్. యస్. పబ్లికేషన్స్

సమర్పించు

శ్రీమతి ముప్పాళ రంగనాయకమ్మ రచనలు

స్వీట్ హోమ్-2 రూ. 3-00
ఇదేనా న్యాయం రూ. 6-00

కృష్ణవేణి	రూ. 5-00 *	ఆండాళమ్మగారు	రూ. 3-00 *
పేకమేడలు	రూ. 3-00 *	బలిపీఠం	రూ. 6-00 *
నా [illegible]	రూ. 1-50	కూలిన గోడలు	రూ. 6-00
స్త్రీ	రూ. 5-00	రచయిత్రి	రూ. 6-00 *
చదువుకున్న కమల	రూ. 3-00 *	[illegible]	రూ. 1-50
[illegible] పెళ్ళవుతోంది	రూ. 2-50	గులాబి పూసింది	రూ. 4-00
భోజనం రాత్రి	రూ. 5-00	కళ ఎందుకు ?	రూ. 6-00

* గుర్తు గల పుస్తకాల ఖరీదులు మారినవని గుర్తించగలరు.

1. రు. 3-50 M.O. పంపినవారికి స్వీట్ హోమ్-2 రిజిస్టరు పోస్టులో పంపబడును.
2. రు. 62-00 లు M.O. పంపిన వారికి మొత్తం సెట్టు పంపబడును.
3. రు 10-00 లు పైన ఆర్డరుకు పోస్టేజి ఉచితం.
4. M.O. పంపిన వారికే పుస్తకములు పంపబడును. V.P. పద్ధతి లేదు.
5. దగ్గర రైల్వేస్టేషను తెలుపవలయును.

* 31-12-69 వరకూ ఆర్డరు పెట్టిన వారికి పుస్తకానికి రూ. 0-50 లు మా నష్ట తగ్గించి అమ్మబడును.

వివరములకు :

యం. యస్. ఆర్. పబ్లికేషన్స్,
ఎస్. ఎ. డి. (P.O.), విశాఖపట్నం-9.

"ఏమీ లేదులే. [illegible] కొంచెం?"

"ఊఁ."

అడిగితే చెప్పేవాటం కాద్దిన్ని. తెలి[illegible] ఆ దెవ్వారం. అనుకున్నాడు కిష్టయ్య.

* * *

గోడ వరుసుకుని గుమ్మకు జారబడి కూర్చుంది సుబ్బులు. కిష్టయ్య నులక మంచంమీద కూర్చుని బీడీ తాగుతున్నాడు. ఆనందంగా [illegible] మాట్లాడుతున్నాడు. ఆమె పరధ్యానంగా వింటూంది. ఏవేవో ఆలోచనలు వచ్చి వెళ్ళిపోతున్నాయి. ఆమె ధ్యాసంతా రావు డిమీదనే ఉంది.

'ఇయ్యాలేనా కొంప కొస్తాడో రాడో [illegible] పోయినా పేటలోనే ఉండిపోతున్నాడు. ఈ యాల్లైనా వొస్తే బావుణ్ను. . .'

'వొస్తాడులే, ఎందుకు రాడు? ఎండిపేత కూడంపుతూ కబురుకూడా పెట్టాను గందా— బావొచ్చాడు సూసిపోమ్మాగానోపే (అమ్మా!) బావసూట్టానికేనా వొస్తా డియాల. . .'

'ఇయ్యాలేనా నాతో కూంత సక్కా[illegible] లేదో? బా వెదురుగుంటూ అల్లరెడ[illegible] . . ఏరేత్తిరేల కొస్తాడో. . .?'

సుబ్బులి ఆలోచనలు సాగిపోతున్నాయి.

కిష్టయ్య మామూలుగా మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. 'ఊఁ' కొడుతూనే ఉంది.

కిష్టయ్య మరో బీడీ వెలిగించ[illegible] తాగాడు. వారం రోజులుగా భోజనం లేనివాడికి అయాచితంగా పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు ఎదురైతే ఎలా ఉంటుందో సరిగ్గా అలాగే ఉంది కిష్టయ్య పరిస్థితి.

ఏ పని చేస్తున్నా [illegible] మర్చిపోలేకపోతున్నాడు. సుబ్బులు ఇది గమనించే స్థితిలో లేదు. రావుడి రాకకోసం ఆమె తహతహలాడు తూంది. కిష్టయ్య మౌనంగా ఆమె అందాన్ని తాగుతున్నాడు.

'ఇంతకీ మావ వస్తాడో, రాడో. . .?' సుబ్బి అమె మనసులో సందేహం కలిగింది. 'అప్పుడే పొద్దు టి పోయింది. ఇంకా ఎప్పటి కొస్తాడో. . .'

లేచి సీకిలోకి వెళ్ళింది. రావుడు వస్తున్నాడేమోనని చూసింది. కనుచూపుమేరలో ఎక్కడా అతని జాడ లేదు. చిన్న నిట్టూర్పు విడిచి ఇంట్లోకి నడిచింది.

కాలం బరువుగా కదులుతూంది.

కిష్టయ్య కాలుస్తున్న బీడీకొస ఎర్రగా కనిపిస్తూంది మండుతున్న కోరికలా.

"నిదర వస్తోందేటి. [illegible]" అడిగింది సుబ్బులు.

"లేదే" అన్నాడు.

'నా బాద నీ కేటి దెల్సు? విన్న [illegible] ఉంటే ఏద రెట్టాగొస్తది. . .?' అనుకున్నాడు.

సుబ్బులు ఆలోచనాభారంతో కళ్ళు మూసుకుంది.

అణగారిపోని ఆశలాగ గుడిసెలో దీపం మిణుకు మిణుకు మంటూంది. ఆ గుడ్డివెలుతురులో కూడా సుబ్బులి సౌందర్యం కిష్టయ్యకు మత్తు కలిగిస్తోంది. తన మెంపు అతన్ని [illegible]

పోయి మంచినీటి ఎరువు కిష్టయ్య వేగంగా జారి పోతున్నాడు.

'సుబ్బులు వాది. అవుఎంట దున్నపోతులాగ ఆ దెవడో ఎదవ సుబ్బులో ఉంటటమేటి? వాది సుబ్బులు. సుబ్బూ, నేనూ ఎప్పుడూ ఒహాటే.' అనుకుంటున్నాడు కిష్టయ్య. మనస్సంతా గింజాకులాడి పోతాంది.

ప్రాణం పరిపాలిస్తాంది. సుబ్బులు కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తాంది. ఆమెను చూస్తాంటే కిష్టయ్య శరీరం మొద్దుబారిపోతాంది.

ఆరిపోయిన బీడీని ఒక మూలకు విసిరి, సుబ్బులు దగ్గిరికి వచ్చి కూర్చున్నాడు కిష్టయ్య. అతని గుండెలు అతి వేగంగా కొట్టుకోసాగాయి. ఆమె ముఖంలో ముఖం పెట్టి చూశాడు. నున్నటి చెక్కిళ్ళు, సూదైన ముక్కు, పల్చటి ఎర్రని పెదాలు, మాలతి ఆకులవంటి విశాలమైన కళ్ళు అతన్ని ఉత్తేజపరుస్తున్నాయి. నిద్రలో ఆమె ఇంకా అందంగా కనిపిస్తాంది. అతని రక్తం వేడిగా, వేగంగా ప్రవహిస్తాంది. ఎముకలు విరిగేలా ఆమెను తన గుండెలకు అదుముకోవాలను కున్నాడు. ఉద్వేగంతో అతని వక్షఃస్థలం ఎగిరెగిరి పడుతాంది. అతని కళ్ళు మత్తుగా ఆమెను తిలకిస్తున్నాయి. కొద్ది సేపటిలోనే అతను పూర్తిగా నిగ్రహాన్ని కోల్పోయాడు. ఆమెకు మరీ దగ్గిరగా జరిగాడు.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచింది సుబ్బులు.

"అమ్మో! . . . జడిసిపోయా. . ." అంటూ నోరు తెరిచి, గుండెమీద చెయ్యి వేసుకుంది. ఆమె ముక్కుపుటాలు భయంతో రెపరెపలాడాయి.

"ఏం కావాలి?" పక్కకు జరిగి కూర్చుంటూ అడిగింది.

"ఆఁ. . . మం. . . మంచీలు. . ." కిష్టయ్యలోని కలవరపాటు ఆమె గమనించినా, అంతగా పట్టించుకో లేదు. లేచి మంచినీళ్ళు తెచ్చి అందించింది. గుంజకు జారబడి నిలుచుంది. కిష్టయ్య నీళ్ళు తాగి, ముంత కింద పెట్టాడు.

"సుబ్బులూ."

"ఊఁ."

"నీతోటి ఒకమాట సెప్పాలె."

"ఊఁ."

[illegible]

"అట్టా కూ!"

ఆమె కూర్చుంది. ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తాంది.

ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ కొంతసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు కిష్టయ్య. గొంతు సవరించుకున్నాడు.

"నే సెప్పేది జాగరతగా ఇను. నే సెప్పినట్టు సేత్తే మనిద్దరికీ శానా మంచిది. ఇంటన్నావా?"

"ఊఁ."

కిష్టయ్య మత్తుగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతను చెప్పబోయే దేమిటో ఆమెకు అర్థం కావటం లేదు.

"సుబ్బీ. . . ఇయ్యాల నా కన్నీ పాత ఇసయాలు, పాత రోజులు గురుతొస్తున్నాయే. మనం సెట్టాపట్టా లేసుకోని తిరిగిన సేలూ, సెట్లూ, సెరువు గట్లూ, మనం కూకుండే మర్రిసెట్టు నీడ—అయ్యన్నీ తలపుకొచ్చి దిగులవుతాపుంది. ఇపుడు నన్ను సూశావు గదా, నీ కెట్టాగుందే? మన పాత రోజులన్నీ గురుతురాటం లేదూ? నీకు దిగులుగా లేదూ?" సుబ్బులి ముఖంలోకే చూస్తూ బరువుగా అడిగాడు కిష్టయ్య.

సుబ్బులు తల దించుకుంది.

"సెప్పు, సుబ్బులూ, నీకు దిగులుగా లేదూ?"

ఆమె ఒకసారి అతని ముఖంలోకి చూసి ఊరుకుంది.

"సుబ్బీ! మాటాడవేయేఁ? ఆ రోజులు గురుతురాటం లేదూ?" అంటూ ఆమె గడ్డాన్ని పైకెత్తాడు. ఆమె కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు. సుబ్బులు కళ్ళు వాల్చుకుంది.

"నాకు తెలుసు, నువ్వు నన్ను మరిసిపోలేవు. కానా?"

అతని కంఠంలోని మాధుర్యం ఆమెను కలవర పరిచింది.

"మరిసిపోలేదు" అంటూ దూరంగా జరగడానికి ప్రయత్నించింది.

కిష్టయ్య చటుక్కున వంగి, ఆమె పెదవులమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఉలికిపడింది సుబ్బులు. వెనువెంటనే పట్టలేనంత అసహ్యం కలిగింది. ఆమె కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయి.

"ఛీ" అంటూ కోపంగా లేచింది.

ఆమె అలా ప్రవర్తిస్తుందని కిష్టయ్య అనుకోలేదు. స్థాణువైపోయాడు.

"అసలు నువ్వెందుకొచ్చావో తెలిసింది. ఇదా, ఇదేనేటి నువ్వు సెప్పేది? ఛీఛీ."

సుబ్బులిలా ఎదురుతిరిగేసరికి అతనికి మతి చలించినట్టయింది.

"అది. . . అది కాదే, సుబ్బీ. . ."

"ఛీ... ఏటి కాదు? ఇట్టా చెడువ పన్జెయ్యడానికి నీ మనసెట్టా ఒప్పింది? ఇంకా ఏటో సెబుతావను కున్నా." చీదరింపుగా ముఖం అటు తిప్పుకుంది.

"కాదు, సుబ్బులూ! నీ మంచి కోసమేనే. నా మాట ఇను. మరి, ఆడు... ఆ రావుడుగాడు నిన్నెట్టానూ సరింగా సూట్టం లేదు . ."

"అయితే, ఏ టంటావ్?"

"కోపగించుకోకు మరి. ఇఁ మనిద్దరం ఆయినా ఏటేనా ఎళ్ళిపోదాం. పెళ్ళి సేసుకుందాం. రాయే. నా తో టొచ్చేసెయ్. . ."

"నీ తోటా! నే నొత్తేరాను. మావ ఎంత సరింగా సూడకపోతే మాత్తరం, అణ్ణాది లొస్తానని ఎట్టా గనుకున్నావ్?"

"అట్టాగంటే కాదు, సుబ్బీ! సుకంలేని బతు కెందుకు? బాగా ఇను. మన పాత రోజులన్నీ గుర్తు తెచ్చుకో. నిన్ను పువ్వుల్లో బెట్టి సూసుకుంటాను. నా తోటి వచ్చేసెయ్. ఏం, సుబ్బీ? ఇష్టంలేని కాపర మెవరు సెయమన్నారు?" బతిమాలే ధోరణికి వచ్చాడు కిష్టయ్య.

"నాకీ కాపర మిష్టంలేదని నీ కెవరు సెప్పారంట?"

"అంత రోసంగా సూడకు, సుబ్బులూ! నే బతక లేను. నే నేటి సెబుతున్నానంటే. . ."

"ఇదిగో. . . ఇల్లాటి పిచ్చేసాలు కట్టిపెట్టి బుద్ధిగా ఉం డిక్కడున్నావులా. నీకూ, నాకూ ఏనాడో సెల్లిపోయింది."

"నా మాట ఇను, సుబ్బీ. . ." కిష్టయ్య గొంతు రాసుకాసు గద్గదికమౌతాంది.

వాయిదా చెల్లుబడుల మీద ట్రాన్సిస్టర్

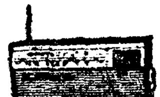

బజాజ్ (గ్యారంటీతో)
3 బాండ్ల అఖిల ప్రపంచ పోర్టబుల్ ట్రాన్సిస్టర్
రు. 5/- ల నెలసరి వాయిదాలమీద. ప్రతి పల్లెకు, పట్టణానికి పంపవచ్చును. వివరములకు:
HIND AGENCIES (55),
Kolhapur Road, Delhi-7.

ప్రసిద్ధి చెందిన భారత్ వారి పేము కుర్చీలు ప్రతి ఇంటా, ఆఫీసులో తప్పక ఉండవలసినవి.

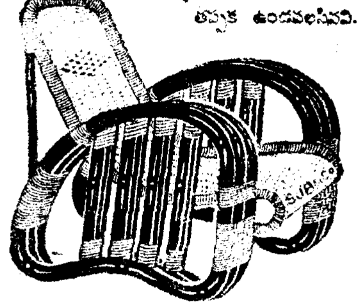

శ్రీ జయభారతం అండ్ కం. (రిజిష్టర్డు)
182, ఆర్. హెచ్. రోడ్డు, మద్రాసు-14.
ఆర్డర్లతో 50% అడ్వాన్సు తప్పక పంపవలెను. ముఖ్యమైన అన్నిటౌన్లలోను మాకు స్టాకిస్టులు కావలెను. ఉచిత కేటలాగుకు మీ అడ్రసు స్పష్టముగా వ్రాయండి. No. 4

"నా కింకేం సెప్పకు."

"సుబ్బులూ. . ."

". . . . . . ."

"సుబ్బులూ. . ." కిష్టయ్య కంఠం ఆవేదనగా పిలుస్తూంది.

"సుబ్బీ. . ."

". . . . . . ."

"సుబ్బులూ. . . ఈ ఒక్క మా టిను. . ."

'అమ్మా... మాదా కవళం. . .' అంటూ గుమ్మం ముందు పడిగాపులుపడే బిచ్చగాడిలాగ కిష్టయ్య సుబ్బులికి కనిపింతాడు.

"మనం అప్పు డెంత సంతోసం గుండెల్లోవోల్లవో మరిసిపోయావా, సుబ్బులూ? నాతో వచ్చెయ్, సుబ్బులూ. . ."

సుబ్బులు రెండు క్షణాలు అతని ముఖంలోకి చూసింది. నవ్వింది.

మావతో కాపరం సక్కంగా సెయ్యాలని అనుకుంటూ వరకంలో గడిపాను. ఓ ఎంపు బాద పీకుతున్నా విల్దొక్కుకున్నాను.

శానాళ్లోజులుగ్గాని నిన్ను మరిసిపోలేక పోయాను. నిన్ను మరిసిపోయాక నా మావతోటే నాకు లోకమైంది. మువ్వెప్పుడూ తలపుకే రాటం మానేశావు. నా రోజులు సుకంగా జరిగిపోతన్నాయి. ఇప్పుడు. . . ఇపుడొచ్చావు నువ్వు, 'నాతో టొచ్చెయ్, సుబ్బులూ' అంటూ. ఆయాల...నేను పీటలమీద కూకున్ననాడేనా సరే, నువ్వొచ్చిట్టా గడిగుంటే, లేగిసి నీతో టొచ్చేసుండే దాన్ని. ని న్నేనాడో మరిసిపోయా, బావా! ఇయాల మనవొట్టి బావా మరదళ్లం. ఇట్టాటి సెడూగ లెట్టుకోకు." చిరుకోపంగా మందలించింది; ఎత్తిపొడిచింది; వచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నించింది సుబ్బులు.

కిష్టయ్య వాల్చిన తల పైకెత్తాడు.

"నిజవేనే! ఆయాల పిరికోణ్ణయిపోయి, అయ్య

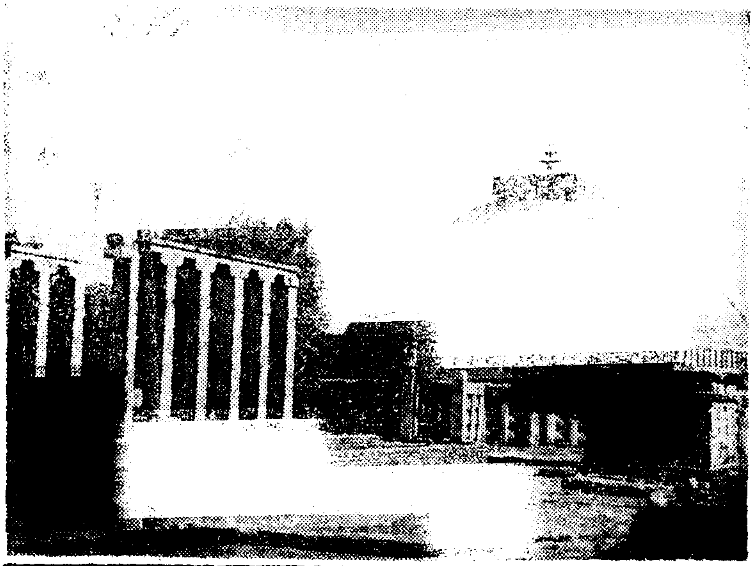

"ఈ గేనం ఆయేలే నీ కెందుకు లేదు? ఆయాల...సందకాడ...గురుతుందా? మీ ఇంటి కొచ్చా. 'నాకు పెళ్లి సేత్తారంట,బావా!నా కా మనువిట్టం లేదు. మనిద్దరం ఎటేనా పోదాం. నన్ను తీసుకుపో. మన రెక్కలమీద బతుకుదాం. కూలి పన్లేకపోతే అడుక్కుందాం. సుకంగా ఉందాం. నా కీ పాడు పెళ్లి మాత్రం వద్దు. పద, బావా! న న్నెటేనా తీసుకుపో' అంటూ నీ కాళ్లమీద పడి ఏడిశాను. సేవక మెచ్చిందా? ఆయాలేం జేశావు! మీ అయ్యకి బయపడ్డావు. ఉన్న అరెకరం కొండ్రా నీ కివ్వడేమోనని జడిశావు. బతకలేవేమోనని సంసయించావు. మీ అయ్య మాట కెదురు సెప్పలేక నన్ను జారిడుసుకున్నావు. ఆయాల్టి నా ఏడుపు నీ.కినిపింప లేదు. నా బాద నీకు తెలీలేదు.'నీ తోటి రాలేనే, సుబ్బులూ!' అనేసి నన్ను వట్టేట్టో వదిలేసి, నువు సల్లగా సీకట్లో కల్సిపోయావు. ఆ రేత్తిరంతా నీ కోసవెంతేడిశానో . . . ఏటి లాబం? పెళ్లాడేసుకున్నా బాబు సావనియ్యలేదు. నా పెళ్లయిపోయింది. ఆ రోజుకాణ్ణుంచీ నిన్ను మరిసిపోవాలని, సెదిరించలేక నిన్నొదిలేసుకున్నా. ఆయాలనించీ ఎంత దిగులుతో టున్నానో నీ కేటి తెలుస్తాది? నువు రావుడితో పెళ్లిపోగానే సెరువుగట్టుమీది మర్రిసెట్టుకింద కూకుని గుండెలు పగిలేలా ఏడిశాను. కూడు మానేశాను. మనువు మానేశాను. నీ కోసవే బతుకుతున్నాను. నన్ను కాదనకు, సుబ్బీ! నా మీద కూసింత దయ సూపించు. మనిద్దరం పోదాం, వచ్చెయ్యి. సుకంగుందాం. రావా, సుబ్బులూ?" దీనంగా అడుగుతూ ఆమె చేతులు పట్టుకున్నాడు కిష్టయ్య.

ఆమె చేతులు విడిపించుకుని దూరంగా జరిగింది.

"సుబ్బులూ. . ."

"నిన్ను సూత్తా ఉంటే నిజంగానే జాలేస్తంది, బావా! నువ్వో పిచ్చోడివి. ఆయ్యొస్తాడని అమాస కూకోదు. అపుడు నీ కోసం ఏడిస్పచ్చేదాన్ని — నిజవే! ఇయాల నేను పెల్లయినదాన్ని; మరోడి మడిసిని. ఒకణ్ణే నమ్ముకున్నాను. ఆడితోటే బతుకుతున్నాను. ఆణ్ణొదిలేసి నీతో టొచ్చెయ్యనా! నా బతుకు బండలైసుకోనా! ఆ డెలాటోడైతేనే. . . ఆడే నా దేవుడు. ఆ ణ్ణొదిల్లే నెక్కడికీ రాను."

నువ్వు నా కిప్పు డన్నయ్యలా టోడివి, బావా. పిచ్చిపిచ్చిగా ఆలోసించుకోకు."

కిష్టయ్య ఆశలు ఆరిపోతున్నాయని అతని ముఖమే చెబుతూంది. చాలాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"అయితే, సుబ్బీ. . . నన్ను గోదాట్లో మునిగి సావమంటావా?" నిస్పృహగా అడిగాడు.

"శ. . . అయేం మాటలు, బావా? లచ్చనంగా సక్కటమ్మాయినిస్సూసి మనువాడు. ఆయిగా కాపరం సెయ్యి. నీతిగా, మడిసిలా బతుకు. నేను నీ కియ్యాలే కాదుగా దూరవౌత, మవు నచ్చిపోడానికీ, బాద పట్టానికీ!. . . నా మాటింటావుగా?" సహజమైన మృదుత్వంతో ఆప్యాయంగా అడిగింది సుబ్బులు.

"ఊఁ." అగాధాల్లోంచి వచ్చిన మూలుగులా పలికింది కిష్టయ్య గొంతు. ఇంకేమీ అనకుండా తల వేలాడేసుకుని నెమ్మదిగా మంచం దగ్గిరికి నడిచాడు.

జాలిగా నిట్టూర్చింది సుబ్బులు. 'పిచ్చిబావ', అనుకుంటూ గోనెమీద కూర్చుంది.

మంచంమీద చతికిలబడి బీడీ ముట్టించాడు కిష్టయ్య. అతని మనస్సులో రాబందులు కువకువలాడుతున్నాయి.

కిష్టయ్యని గురించి, రావుడిని గురించి ఆలోచనల్లో మునిగిఉన్న సుబ్బులు కిష్టయ్య ఏం చేస్తున్నాడో గమనించడం లేదు.

అప్పుడే ఖాళీచేసిన పొడుగాటి సీసాని తన చేతిసంచీలో భద్రపరచుకొన్నాడు కిష్టయ్య. మరొక బీడీ వెలిగించాడు.

మూగగా, కుంటిగా దొర్లిపోతూంది కాలం.

"సుబ్బులూ!"

నిశ్శబ్దవాతావరణంలో హఠాత్తుగా, భయంకరంగా వినిపించిన ఆ పిలుపుకి సుబ్బులు తుళ్లిపడింది.

అది కిష్టయ్య గొంతని ఆమె కొంతసేపటికి గ్రహించింది. అత నలా ఎందు కరిచాడో ఆమెకు అర్థం కాలేదు. బెదురుగా అతనివెంపు చూసింది.

అతను తూలుతూ అప్పటికే ఆమెను సమీపించాడు. ఆమె మీదికి వంగుతూ వికటంగా నవ్వాడు. ఆ నవ్వులోనించి ఘాటు సారావాసన తెరలు తెరలుగా ఆమెకు తగిలింది.

సుబ్బులు భయంతో కెవ్వున అరిచి దూరంగా జరిగింది. ఏ ప్రమాదం ఎదురౌతుందో ఆమెకు కొంచెం కొంచెం బోధపడుతూంది.

"సుబ్బూ. . . నువు నాగ్గావా లాయే. . .రా. . ." అంటూ ఆమె చేతులు పట్టుకుని బలవంతంగా పైకి లేపాడు. బలంగా తన మీదికి లాక్కున్నాడు.

సుబ్బులికి స్పృహ పోయినట్టయింది.

పరిస్థితి పూర్తిగా అర్థమయ్యేసరికి ఆమె అతని రాకాసి కౌగిట్లో నలిగిపోతూంది. ఆమె ముఖంమీదికి దుర్వాసన వస్తూంది.

"హాఁ,..పశువా... వదులు, వదులు. . ." అంటూ ఆమె అతన్ని గట్టిగా వెనక్కి నెట్టింది.

కిష్టయ్య కర్కశంగా నవ్వుతూ ఆమెను మరీ దగ్గిరికి అదుముకున్నాడు.

ఆమె గింజుకుంటూంది.

"వదులు... శశ... వొదలమంటే వింటావా?"

"నువ్వు పయాన్నెపితే ఇన్నావ్?... నీ కోసం గాదంటే నే నిట్టా పిచ్చైపోయింది. నిన్నొదులు వనుకున్నావేటి? నువ్వు నా గ్గావాలి. రా, రాయేవ్" అంటూ ఇంకా బలంగా గుండెలకు అదుముకున్నాడు.

అతని భల్లూకం పట్టులోంచి విడిపించుకోవడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తూంది సుబ్బులు. పెనుగు లాడుతూంది; చేతులతో బాదుతూంది; గట్టిగా అరుస్తూంది; తిడుతూంది.

అతను ఇదేమీ పట్టించుకోవడం లేదు; తన ప్రయత్నం మానడం లేదు.

"వదులు... వదులుతావా లేదా?" కోపాన్నంతా వెళ్ళక్కుతూ ఉరుములా అరిచింది సుబ్బులు.

మరోకసారి బకాసురుడిలాగ నవ్వాడు అతను.

అసహ్యంగా తిడుతూ, పెనుగులాడుతూ మరోసారి అతన్ని బలంగా వెనక్కి తోసింది సుబ్బులు. అతని పట్టు జారిపోయింది. దూరంగా తూలిపడ్డాడు.

"ఛీ... నీ కన్నా గొడ్డు నయం. ఇట్టాటోడివని తెలిస్తే అప్పుడే పొమ్మందును. పో—నా ఇంట్లోంచి వెంటనే పో! మళ్ళా ఎప్పుడన్నా ఈ గడప తొక్కావా..." తీవ్రమైన కోపంతో ఆమె కంఠం వణికింది.

కిందపడిన కిష్టయ్య రోషంతో రెచ్చిపోయాడు. అతని కళ్ళు నిప్పు లయ్యాయి. ఇల్లు అదిరిపోయేలా నవ్వుతూ, తూలుతూ ఆమెను సమీపించాడు.

"ఏటే! మా గట్టిగా పేల్తన్నావ్? నీ పన్జెప్తా న్నాను..." అంటూ మళ్ళీ ఆమెను పట్టుకోబోయాడు.

శక్తి అంతా కూడదీసుకుని అతని దవడమీద కొట్టింది సుబ్బులు.

"పో, ఎంటనే నా ఇంట్లోంచి పో" అంటూ గుమ్మంవెంపు చెయ్యి చూపించింది. ఆమె కళ్లలోంచి అగ్ని కురుస్తూంది.

ఈ దెబ్బతో కిష్టయ్య మరీ రెచ్చిపోయాడు.

"నే నెక్కడికి పోతానే, ఎర్రిమొగమా? నువ్వు నా గ్గావాలి. రా, రాయే" అంటూ ఒక్క ఉదుటున వెళ్ళి ఆమె చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. బలంగా మీదికి లాక్కున్నాడు. ఆమె తూలి అతనిమీద పడింది.

సుబ్బులు గట్టిగా అరిచింది. ఈసారి ఎలా తప్పించుకోవాలో ఆమెకు అర్థం కావడం లేదు. కోపంతో తిడుతూంది; గింజుకుంటూంది. ఆమె గుండెలు గాభరాతో దడదడలాడుతున్నాయి. ఎంత విదిలించుకుంటున్నా అతను పట్టు విడవడం లేదు. ఎన్ని తిట్లు తిట్టినా అతని హృదయానికి తగలడం లేదు. అతని చేతులు ఆమె శరీరంచుట్టూ గట్టిగా బిగుసుకుంటున్నాయి. సుబ్బులు తీవ్రంగా పెనుగు లాడుతూంది.

"హ, హహహా! ఆ దున్నపోతుగా డెట్టాగూ నిన్ను సరింగా సూట్టంలేదు గందా, నాతో టొచ్చెయ్యె అంటే ఇన్నావు? ఊహ లేడకి పోతావే?" అంటూ వికృతంగా నవ్వాడు కిష్టయ్య.

సుబ్బులికి హఠాత్తుగా ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది. వెంటనే బలాన్నంతా ఉపయోగించి కిష్టయ్య చేతిని గట్టిగా కొరికింది. అతను బాధగా మూలిగాడు. పట్టు జారిపోయింది. గాట్లు పడి, రక్తం చిమ్మిన చేతిని చూసుకుంటున్నాడు.

అదే అదనులో సుబ్బులు గుమ్మంవెంపు వేగంగా పరిగెత్తింది.

"ఆయ్... ఆడదానివి నీకుకూడా ఎంత పొగరే! ఉండు, నీ పన్జెప్తాను" అంటూ రోషంగా చూశాడు కిష్టయ్య.

గుమ్మం అవతల—ఎప్పుడొచ్చాడో తెలియదు—రావుడు నిశ్శబ్దంగా నిలబడి ఉన్నాడు.

భయం భయంగా వెనక్కి చూస్తూ పరిగెత్తుకు వచ్చిన సుబ్బులు రావుడిమీద పడింది; అదిరిపడింది. చటుక్కున తల తిప్పింది. ఎదురుగా రావుడు ఆమెకు మేరుపర్వతంలా కనిపించాడు. ఆమె హృదయంలోని భయమంతా ఒక్కసారిగా ఎగిరిపోయింది. భగవంతుడు దర్శన మిచ్చినంత ఆనందం కలిగింది.

"అమ్మయ్య... మావాఁ నువ్వొచ్చేశావా!" ఆమె నోటివెంట మాటలు రావడానికి ఆయాసం అడ్డు వస్తూంది.

"మావాఁ... ఆడు..."

"నాకు తెలుసులేయే అంతా ఇన్నాను" అంటూ

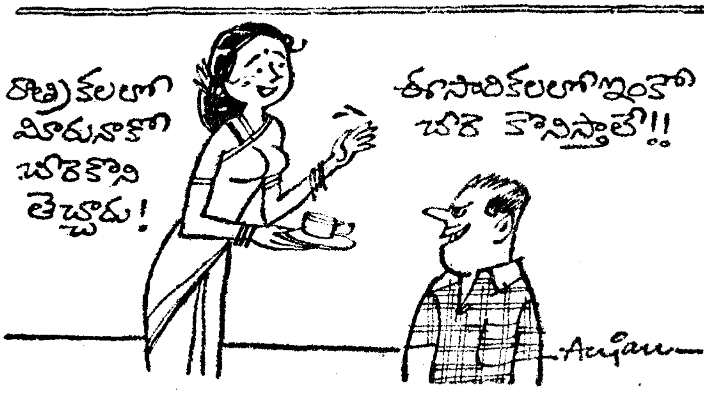

చిత్రం — అంజన్

రావుడు ఆమెను పక్కకు నెట్టి, ధీరంగా రెండడుగులు ముందుకు వేశాడు.

"ఒరేయ్, సుబ్బులినా!.. నువ్వు నాకు దక్కుతీరాలి. నిన్నొదుల్తా వనుకున్నావా? రా, రాయ్యే" అంటూ తూలుతూ వస్తున్న కిష్టయ్య అప్పుడే గదిలోకి ప్రవేశించిన రావుణ్ణి చూసి కొయ్యబారిపోయాడు!

రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయాయి.

కిష్టయ్య హృదయంలో ఎందుకో దడ ప్రారంభమైంది.

ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు చూసుకుంటూంటే మరో నిమిషం గడిచిపోయింది.

రావుడి ముఖంలో క్రోధం ఎర్రగా ఉంది.

"ను... నువ్వు..."

కిష్టయ్య నోటివెంట చాలాసేపటికి ఈ మాటలు వెలువడ్డాయి.

రావుడు తీక్ష్ణంగా కిష్ట[illegible]కి చూస్తూ మరో రెండడుగులు ముం[illegible]

కిష్టయ్య లోలోపల [illegible]లత ఎం[illegible] ఎందుకో ఒకసారి వెకిలిగా

ముఖంలోకి చూడలేకపోతున్నాడు.

"రావుడూ..."

రావుడు పలకలేదు. మత్తగజంలాగ మరొక అడుగు ముందుకు వేశాడు.

కిష్టయ్య రెప్ప వెయ్యడం లేదు. చూస్తూ, కదలికలు లేకుండా నిలబడిపోయాడు. మాట్లాడాలని ఉన్నా ధైర్యం చాలడం లేదు. రావుడేం చెయ్యదలుచు కున్నాడో అతనికి తెలియడం లేదు. అతని గుండెలు ఎప్పుడో నీరైపోయాయి!

రావుడు అతన్ని బాగా సమీపించాడు. చటుక్కున చెయ్యి పైకెత్తాడు. కిష్టయ్య గుండె జల్లుమంది.

"హూఁ" అంటూ ఉరిమాడు రావుడు.

ఎత్తిన చెయ్యి గుమ్మంవెంపు సారించాడు.

"పో బైటికి" అన్నాడు.

"అ... అదిగాదు, రావుడూ..." ధైర్యం కూడదీసుకుంటూ కిష్టయ్య ఏదో చెప్పబోయాడు.

రావుడు మరోసారి ఉరమడంతో కిష్టయ్యలోని ధైర్యం మళ్ళీ చెల్లాచెదరైపోయింది. ఇంక అక్కడ నిలబడలేకపోతున్నాడు. అంతలోనే రావుడి గొంతు మరోసారి వినిపించింది.

అంతే! బోయవాణ్ణి చూసిన కాకిలాగ బయటకు దూకాడు కిష్టయ్య. తన చేతినంచిని, సుబ్బులుమీది కోర్కెను గదిలోనే మరిచిపోయి, పరుగు లంకించు కున్నాడు. వెనక్కి తిరిగి చూడాలంటే అతనికి ధైర్యం లేదు!...

కిష్టయ్య వెళ్ళిన వెంపు చాలాసేపు చూస్తూ నిలబడిపోయాడు రావుడు. ఒకసారి బరువుగా నిట్టూర్చాడు.

సుబ్బులికోసం చుట్టూ చూశాడు. గుంజకు జారబడి కూర్చుంది సుబ్బులు. మెల్లిదిగా ఆమె వద్దకు వచ్చాడు. ఆమె కళ్లలోంచి జలజలా నీరు రాలుతూంది.

"సుబ్బులూ!" బరువుగా, మృదువుగా పిలిచాడు రావుడు.

ఆమె నిశ్శబ్దంగా లేచి నిలబడింది. అతని వక్షస్థలం మీద వాలిపోయింది.

ఆమె వీపు నిమురుతూ ఉండిపోయాడు రావుడు.

విచిత్రం — ఇప్పుడు అతని మనస్సులో కామం [illegible]ించడంలేదు. ★